

2n Premi

Títol: **“M2647”**

Autor/a: **Mar Saura Arqué**

Avui ens endinsarem en un dia normal, però d'una persona molt especial del poble que cada setmana ens explica i ens porta temes molt interessants. Ella es diu Martina, viu a Bell-lloc d'Urgell i cada setmana al seu podcast ens explica què passa al poble, al Pla d'Urgell i fins i tot què passa a les comarques veïnes. Avui passeja pel poble per recollir testimonis sobre un tema molt important per la salut dels habitants de Bell-lloc d'Urgell. Aprofitarà aquestes opinions pel seu nou capítol del podcast que parlarà sobre l'alimentació saludable.

- Hola! em dic Martina tinc trenta-nou anys i avui estic aquí per descobrir què en pensa la gent sobre l'alimentació saludable i si creuen que al poble la gent té hàbits saludables i s'alimenta bé. Aquest és l'inici del nou capítol del seu podcast.

La Martina es dirigeix cap a un grup de gent gran que està assentat en un banc a la plaça Lluís Companys.

- Hola! Bon dia! Suposo que ja em coneixereu però sinó em presento. Sóc la Martina i tinc un podcast on parlo de coses importants del nostre poble i els seus voltants. Què voldrien participar contestant unes quantes preguntes? - va dir la Martina, molt educada.
- Bon dia! I tant que et coneixem? No ets la filla de la Rosa? Si, home.. la de cal Romeu.. Un podcast? Què és això del podcast? - va preguntar en Pep que seia a la punta del banc.
- És com un programa de ràdio, però per internet. Cada setmana en faig un i tracto un tema en particular. -va explicar la Martina.
- Ah! Jo és que això de l'internet no m'hi entenc.... Però per mi, cap problema! Però sobre què ens preguntaràs, filla? - Va preguntar de nou en Pep.
- Doncs el meu proper capítol del podcast parla de l'alimentació saludable i m'agradaria recollir opinions i esbrinar si a Bell-lloc d'Urgell la gent menja de forma saludable o no. Vosaltres què en penseu? - va afegir la Martina.
- Doncs jo penso que com en aquest poble hi ha molts pagesos, de ben segur que la gent deu menjar bé. De fet, nosaltres tenim un petit hort a prop del poble on hi cultivem hortalisses de temporada i també hi tenim quatre arbres fruiters. - Va dir en Pep.
- Si, sí! el que ha dit en Pep és veritat, però amb el canvi climàtic i la sequera estem perduts... Ara ens han tancat el reg del canal d'Urgell i no sé com ens

ho farem amb els nostres cultius per poder tirar endavant!!! - va replicar en Toni força enfadat.

- Si, noi.... I aquest jovent... que només mira el mòbil a tothora... ja estem ben arreglats!!! Falta continuïtat al camp, allò que s'anomena relleu generacional. Però qui es voldrà dedicar al camp en aquestes condicions? El nostre jovent fuig cap a les grans ciutats a treballar per guanyar-se la vida i els camps i els pobles es van despoblant.... - va afegir en Pau, que els seus fills van haver d'anar a viure Barcelona per motius de feina.
- Nosaltres mengem molta fruita i verdura. No tenim hort ni terres, però la meua dona va al mercat cada setmana i en compra a les parades. - va explicar en Ramon.
- Doncs, moltes gràcies a tots per les vostres opinions! Em seran ben útils pel meu proper programa. Que passin un dia espectacular! Adèu! - es va despedir la Martina.
- Adèu! van contestar tots 4 avis mentre continuaven sentats al banc del carrer.

Després d'aquesta petita entrevista amb la gent gran del poble, la Martina va dirigir-se cap la seva oficina perquè havia d'enviar un parell d'emails. Ella tenia l'oficina a la plaça Catalunya i quan baixava pel carrer Pau Casals es va trobar un grup de joves que estaven fent petar la xerrada al carrer. Es va aturar i els va demanar si podien dedicar-li uns minuts per respondre una sèrie de preguntes pel seu podcast. El grup de joves va acceptar participar-hi. La Martina va preguntar-los si creien que la seva alimentació era saludable o no, i tret del Pau que era un noi que estudiava INEFC a la Universitat de Lleida i que tenia cura del que menjava, la resta va explicar que menjava el primer que trobava a la nevera. Amb els treballs i examens de la universitat tenien poc temps per cuinar i solien comprar productes precuinats al supermercat. També van explicar-li que les mares els acostumaven a fer algun tapper els caps de setmana i que sort en tenien perquè sinó tirarien de pizzes i Kebabs....

La Martina després d'escoltar les opinions dels joves, es va adonar de la importància de l'educació alimentària i de millorar el ritme de vida que ens porta cap aquestes rutines poc saludables. A més, també va confirmar la por dels avis i àvies del poble perquè la gent acabi marxant del poble i al mateix temps, abandonant els camps.

Així que va córrer cap la seva oficina per enviar ràpid aquell parell d'emails i després va anar a l'escola del poble. Es volia reunir amb la direcció del centre per tal que els nens de l'escola també diguessin alguna cosa al respecte del tema.

L'Anna, la directora de l'escola, la va rebre al seu despatx i van estar una bona estona parlant sobre el tema. A l'Anna li va semblar bé la proposta i aquella mateixa tarda, alguns alumnes de cicle mitjà i de cicle superior es van reunir amb la Martina a la sala de música de l'escola. La Martina els va preguntar quin era el seu menjar preferit, si menjaven fruita i verdura, si els agradava provar aliments nous. I va aprofitar també per parlar del tema del relleu en el món de la pagesia.

- Què en penseu que cada vegada hi hagi menys pagesos al nostre poble? - va preguntar la Martina.
- Doncs està clar! - va dir en Josep - Perquè no es guanya bé la vida fent de pagès! El meu pare és pagès i sempre està patint pel temps, per la collita i pels diners que en treurà.
- I tu, Josep, voldràs ser pagès com ton pare? - va preguntar la Martina.
- Què vaaaaa!!!! Jo vull ser enginyer aeronàutic. -va respondre en Josep sense ni pensar-s'ho.
- I la resta que n'opina del tema? - va demanar la Martina.
- Doncs jo penso que cada cop hi haurà menys pagesos i les terres es deixaran sense conrear. - va dir el Jordi.
- I si ningú vol ser pagès, qui cultivarà les fruites i verdures perquè en puguem menjar cada dia? - va insistir la Martina.
- Doncs les portaran d'altres països.. - va respondre la Núria.

De sobte, en Robert es va aixecar i va dir:

- Això sí que no!! Jo sí que vull ser pagès quan sigui gran tal com ara ho és el meu pare. Vull conrear la terra i collir-ne els seus fruits. Jo ajudo al meu padrí a l'hort i em diverteixo mentre escolto les seves aventures de jove. Algun dia el meu pare em deixa pujar al seu tractor i anem pels camins de Bell-lloc d'Urgell per ensulfatar els arbres fruiters. I quan arribo a casa, la mare em prepara una amanida amb les tomates que hem collit aquell mateix matí a l'hort amb el padrí. Em diverteix aquesta vida i penso que no tothom ha de

voler marxar a la ciutat. A mi m'agrada la vida de poble i poder cultivar allò que després em podré menjar.

La Martina es va quedar sorpresa amb la reacció d'en Robert i el va felicitar.

- Cal més gent que pensi com tu per continuar el relleu al camp i poder cultivar els productes més saludables de la nostra gastronomia: les fruites i les verdures. - va dir la Martina. Després, es va despedir de l'alumnat de l'escola i aquella mateixa tarda, va començar a editar el seu podcast.

Pocs dies després, la Martina va penjar el seu nou podcast a la pàgina de l'ajuntament del poble. Va ser un dels podcasts amb més nombre d'oients. A l'escola, van aprofitar aquella visita de la Martina per engegar un petit projecte que millorés els esmorzars al pati: els alumnes havien de dur cada dia un esmorzar saludable a l'escola.

Un mes més tard, la Martina va ser convidada a l'escola. Volien mostrar-li que després de la seva visita els esmorzars eren més saludables. Aquell dia cada classe havia preparat un esmorzar saludable per la resta de companys: brotxetes de fruita, entrepans, batuts de fruita, mueslis casolans, iogurts amb fruits secs i fruita, etc. Va ser un matí molt divertit i saludable!